

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Slovenski poslanci pri gospodu ministru Pražaku.

Z Dunaja 14. februarja 1883.

Vsled mnogih pritožeb iz slovenskih okrajev, da nekatere sodnije še vedno odrekajo slovenskemu jeziku veljavo ter slovenske tožbe in uloge nemški rešujejo, sklenili so slovenski poslanci s Kranjskega in Štajerskega vse te pritožbe objaviti g. justičnemu ministru. V torek so bili od g. ministra sprejeti in so dotične akte mu predloživši dokazali, da smo Slovenci še prav daleč od ravnopravnosti svojega jezika pred sodnijami.

G. dr. Vošnjak navel je celo vrsto slučajev s Štajerskega in Kranjskega, kateri so večinoma bili objavljeni v slovenskih časopisih, kakor pritožbo Buche iz Gornjega Grada zaradi nemške razsodbe v bagatelni pravdi, pritožbo braslovškega župana proti celjski okrožni sodnji, katera poizvedujoče pole pošilja le v nemškem jeziku, dalje da se slovenske tožbe in uloge navadno nemški rešujejo in da okrožna sodnija celjska na slovenske tiskovine celó prileplja nemške, le da odpravi slovenske odloke; da je kočevska sodnija za kočevski okraj proglasila nemški kot izključljivi sodnijski jezik, dasi so v tem okraju tudi slovenske občine. Slovenske prošnje za uknjiženje v zemljiščine knjige rešujejo se nemški, in ako katera sodnija slovensko rešitev naredi, zahteva dež. nadsodnija v Gradci, da se mora ob jednem dodati tudi nemški odlok ter da se samo nemška rešitev sme uknjižiti v zemljiščine knjige. Deželna nadsodnija je celo v preiskavo dala neko sodnijo na Kranjskem zaradi preobilne (zu ausgedehnt) (!) rabe slovenskega jezika, dasi tudi se je ta sodnija le omejila na slovensko uradovanje s čisto slovenskimi strankami. V kazenskih pravnih se spisujejo nemški zapisniki, če prav zaslišanec ne zna nemški, in državni pravdnisti v Celji in Ljubljani dostav-

ljati slovenskim zatožencem nemška zatožna pisma ter se pri končnih obravnava poslužujeti skoro le nemškega, zatožencem nerazumljivega jezika. Državno pravdnništvo v Ljubljani, katero slovenske časopise jako strogo konfiskuje, ne dovoljuje družega izdaja konfiskovanega lista, kakor se je to „Škratu“ zgodilo, dasi je povsod drugod to dovoljeno.

G. poslanec Herman vsemu pritruje in meni, da se narodno vprašanje le postavnim potom daje definitivno rešiti.

Kranjski poslanci gg. grof Margheri, Klun, dr. Poklukar, Obreza in Pfeifer opozarjajo g. ministra, da zahteva avtoriteta vlade, da se načela, katera je vlada že dostikrat izrekla, od njenih organov dejansko izvršujejo.

G. minister Pražak priznava, da so še marsikateri nedostaki glede ravnopravnosti pri sodnijah. Ker so mu došle razne pritožbe, razložil je deželni nadsodniji graški svoje mnenje že večkrat po ukazu od 18. aprila 1882. Tudi po njegovih mislih se bo vsem homatijam le po zakonu storil konec in za to bo prilika pri posvetovanji od Dalmatincev predloženega postavnega načrta. Slovenski poslanci so potem sklenili, vse pritožbe z dokazujočimi akti vred pismeno izročiti g. ministru.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 15. februarja.

Poslej obračala bode gosposka zbornica občno pozornost na se; kajti obravnave se boste v njej obe najvažnejši predlogi sesije, namreč obrtna in šolska postava. Včeraj bilo je prvo zborovanje. Prvosodnik grof Trauttmansdorff spomina se častno umrlih članov dr. Szujškega, grofa Wrčne in fzm. Hauslaba. Na to storita obljubo baron Riesenfels in vitez Polanowski. Baron Hein odloži svoj mandat kot člen bosenskega odseka. Potem se preide k dnevnemu redu, to je k

drugemu čitanju obrtne postave. Poročevalec grof Blom zavzima se toplo za četrti stan delavcev, priznava sicer, da ta postava ni popolna, a tudi, da je vlada v tej zadevi mnogo storila: ona je dala zemljo in ustvarila ograjo, zadruga imajo zdaj nadaljni nalog, da še preskrbé, česar je potreba. Ako gredó oblastnije zadrugam v njihovem delokrogu na roke, bode rokodelstvo se gotovo ojačilo in popelo do blagostanja vzlic velikej industriji. Vlada ima zaslugo za to, da je poslušala na ljudstvo in nastopila pot gospodarstvenih reform. V generalnej debati oglašili so se proti postavi dr. Plenner in baron Toggenburg; za njo pa profesor Randa in grof Leo Thun. —

Vsi poslanci slovenske Štajerske in Kranjske, razen grofa Hohenwarta in barona Gödelna, ki je bil kot podpredsednik zbornice zadržan, bili so pri ministru Pražaku, da doženo izpeljavo jednakopravnosti pri uradih. Predložili so mu obširen zvezič akt, s katerimi so podkrepili svoje trditve. Pritožili so se, da sodnije slovenske uloge nemški rešujó, da izdajejo celo v malenkostni obravnavi nemške razsodbe, da se branijo slovenski uknjiževati ter zahtevajo od slovenskih občinskih predstojnikov nemške odgovore, preteč jim s kaznijo, da, predsednik nadsodnije Waser izposloval je celo od štajerskega namestnika naredbo do občinskih predstojnikov, s katero se jim pod kaznijo zapoveda nemško dopisovanje. — Minister pravosodja jim je odgovoril, da je izdal k prvotnej jezikovnej naredbi začetkom tega leta še jedno dopolnujoče jo poučenje; ako to ne bi nič koristilo, bode naj se ta zadeva rešila ob jednem z nasvetom Bulatovim za Dalmacijo. V kolikor pa ta pritoževanja zadevajo državno pravdnništvo, bode on energično zastavil vso svojo avtoriteto v zmyslu obstoječe postave. —

Poročilo podpornega odseka za Koroško in Tirole priporoča vzprijeti vladine predloge in pa po odseku pridejano rezolucijo glede regulovanja Drave in Zilje. Glede državnega prinosa za Tirole ni v odsekovem poročilu z ozirom na obljubljeni novo dotično predlogo nič omenjenega.

Vnanje države.

Vse velevlasti so bile do pričetka londonske dunavske konference pripravljene dati Ru-

LISTEK.

Junak našega časa.

(Roman M. Lermontova posl. J. P.)

Pečorinov dnevnik.

Taman.

(Dalje.)

— No, kaj pa je? Ali se je vsaj kaj pokazala gospodinja?

— Danes, ko vas ni bilo doma, prišla je s svojo hčerjo.

— S kako hčerjo? vsaj ona nema hčere. — A, Bog ve, kaj je, če že ni hčer; starka sedi sedaj v koči.

Šel sem v koč. Peč bila je toplo zakurjena in kuhalo se je dovolj razkošno kosilo za reveže. Starka odgovarjala je na vsa moja vprašanja samo s tem, da je gluha. Kaj sem hotel začeti z njo? Obrnil sem se k dečku, ki je sedel pri peči in deval na ogenj subljad. — No slepi vragek, rekel sem mu in prijel ga za uho: — povej brž, kaj si

nesel po noči v culici pod pazduho — a? — Moj slepec je kar zajokal, zakričal, zaihtel: — Kam sem jaz šel? . . . nikamor nisem šel! . . . S culico? — S kako culico? — Sedaj je pa starka dobro slišala in začela je jezno mrmrati: „Oh, kaj si še zmislite, pa še od tega slepega reveža! Kaj mu hočete? kaj vam je storil? Bil sem že sit tega, in sklenil sem trdno najti ključ do te uganke,

Zavil sem se v plašč, šel ven in usedel se pri ograji na kamen, ter gledal pred se v daljavo; pred mano razprostiralo se je viharo morje, njega jednolično šumenje spominjalo me je na ljudski šum in mrgolenje v kakem velikem mestu, spomnil sem se prejšnjih let in moje misli preselile so se daleč na sever, v našo mrzlo stolico. Utopil sem se v razna premišljevanja in sanjarije, ter pozabil vse, kar je bilo danes . . . Tako presanjal sem jedno uro, morda še več . . . Kar me prebudi neko petje iz mojega premišljevanja. To je bil ženski glas . . . a od kod je prihajal? . . . Pazno sem poslušal; napev bil je čist, sedaj počasen in tužen, sedaj zopet nagel in vesel. Gledal sem okrog, a nikogar ni bilo; poslušal sem z nova — in bilo je, kakor bi padali

glasovi iz neba. Povzdignil sem oči: na kočinej strehi stala je deklica v pasastej obleki, z razpletenimi lasmi, prava rusalka (vila). Jedno roko držala je nad očmi, da bi jih varovala solčnih žarkov, in gledala je v daljavo, sedaj se je smejala in govorila sama seboj, sedaj zopet z nova zapela pesnico.

To pesem zapomnil sem si od besede do besede:

Kak po voljno voljuške — Burja-lj razjigrajemtsja
Po zeljonu morju, Starje korabljiki,
Hodjat vsjo korabljiki Pripodimut kriliški
Beloparusniki. Po morju razmečutaja.

Promež teh korabljikov Stanu morju klanjatsja
Moja lodočka, Ja nizjohonko:
Lodka nesnaščonaja, „Uz ne tron ti, zloje morje,
Dvuhveseljnjaja. Moju lodočku.

Vezjot moja lodočka
Vešči dragocennija,
Pravit eju v tjomnu noč
Bujnjaja golovuska.“

Nehoté sem se domislil, da sem slišal po noči ravno ta glas; zamislil sem se jeden trenutek; ko sem pogledal drugič na streho, deklice ni bilo več gori. Ta hip planila je mimo mene, pojoča neko

muniji posvetovalen in določen glas, ter jej pustiti tako stališče ko drugim vlastim. Ali instrukcije rumunskega zastopnika v Londonu so bile po tem, da bi se poleg določilnega glasu Rumunije nikdar ne bilo prišlo do soglasnega sklepa konference. S tem bi se bilo pa tudi zaprečilo podaljšanje mejnarodnega dunavskega komisijona v zmislu berlinske pogodbe. Zato so morale torej vzlasti dati Rumuniji le posvetovalen glas. Zastopnik Rumunije je vsled tega izostal, a konferenca nadaljevala se bode in brez njega. V Bukureštu so zbog tega osupnjeni, niso si domnevali tako soglasnega postopanja velevlastij. Tudi Bulgariji ni po volji, da nema svojega zastopnika in da mora svoje želje izrekati po zastopniku Porte Masurus paši.

Minister-prvosednik francoske republike Fallières dal je v torek iz parlamentarnih uzrokov in z ozirom na njega slabo zdravje svojo odstavko; tako so storili tudi vsi drugi ministri. Prezident Grévy vzprejel je ta odstop, a prosil je ministre, naj za nekaj časa še dalje poslujejo. Čuje se, da se bode sestava novega kabineta ponudila Freycinet-u, kateri bi v tem slučaju poklical Léon Say-a za finančnega, Decrais-a pa za ministra vnanjih zadev, on sam pa bi vodil ministerstvo za vojno, ako bi pred dognanjem pretendentovske postave ne dobil za to sposobnega kandidata. Tudi se trdi, da bi prejšnja Gambettovca Constans in Rouvier stopila v novi kabinet, kar bi svedočilo o razdoru „union-e républicaine“. Kamora bode baje že danes debatovala o pretendentovski postavi.

Dopisi.

Z Notranjskega 14 feb. [Izv. dop.] († Dekan v Trnovem, Matija Štrucelj) Kdo bil bil mislil, da se g. dekan Štrucelj tako hitro vleže za svojim vzgledom obče ljubljenskim župnikom g. Jugovcem z Borovnice k večnemu počitku? Bil je primeroma trden in niti 60 let star! Občeval sem često in mnogo z č. g. dekanom. In ko sva po smrti gosp. Jugovca sedela vkup in govorila o pokojnem, pridene g. dekan: „veste, tega moža imel sem vedno za vzgled v svojem stanu.“ In res bilo je mnogo podobnega, mnogo jednacega mej tema visoko zaslužnima in čislanima možema. Obadva bila sta vestna in spravljiva duhovnika, uzorna in milosrdna človeka in prekornostna uda ubozega našega národa; obadva sta razumela lepo, hvaležno, dasi ravno težavno nalogo, katero ima posebe mej našim národom pravi duhovnik, ter jo vedno in povsod v cerkvi in zvunaj cerkve spolnovala. Gledala sta pa tudi srečna lepše dneve naše, videla sta še lastnim očesom pred grobom sad svojega truda in dela, vesele nasledke vestnega spolnovanja težavnih dolžnostij! — In kakšno hvaležno zaupanje skazuje tudi in bode skazoval naš narod priljubljenemu, spoštovanemu duhovniku, dobremu človeku in zvestemu svojemu sinu, dokaz nam je v velikanski in ginljivi pogreb g. dekana Trnovskega 8 feb. t. l.

Tukaj ni vladala običajna zvedavost in radovednost, nič nisi zapazil ponarejenega in prisiljenega. Globoka in obča žalost bila je vsacem srci in boléca tuga izraževala se je na tisočih obrazov.

drugo pesen in pokajoča s prsti tekla je notri k starki, in začel se je prepir. Starka se je jezila, deklica se jej je pa krohotala. Na jedenkrat priteče zopet sem moja undina, prišedši do mene obstala je in uprla v me svoje bistro oči, kakor bi se jej zdelo čudno, da sem tukaj; potem je odšla tih in ravnodušno na morski breg. A s tem ni bilo še končano: celi dan vrtela se je okrog mojega stanovaja, petje in skakanje ni se pretrgalo niti jedno minuto. Čudno bitje! Na njenem licu nisi zapazil ne sledu blaznosti; njene oči bile so vedno predrzno uprte v me, zdelo se mi je, kakor bi bile obdarovane z neko posebno magnetično silo, in kakor bi pričakovale kakega vprašanja. A kadar sem jo na govoril, zbežala je in se mi je porogljivo zasmejala.

Nikoli še nesem videl take ženske. Sicer ni bila nikaka krasotica, a jaz imam svoje posebne pojme o ženskej lepoti. Na njej bilo je mnogo plemenita (rase) pleme je pa pri ženskih, kakor pri konjih, „važna stvar“, to je iznajdba mlade Francije. Pleme kaže se največ v hoji, rokah in nogah, posebno nos je jako važnega pomena. Pravilni nos se v Rusiji mnogo težje dobi, nego majhna nožica.

Pripravljeni bili smo sicer na smrt blazega gospoda. Déli smo celo na tihem, videč, da ni pomoči: „reši ga Bog premučne postelje!“ kjer je zadet po kaplji pretrpel mesece in mesece; a vendar dirnol nas je glas o njega smrti tako boléce.

Vse dni od smrti do pogreba vrélo je brezštevno ljudstva k mrtvaškemu odru. In kaj pa še le na dan pokopa!? Nobena cerkvena slovesnost ne zbere toliko národa; od blizo in od daleč se je kar trlo ljudij priprosth in odličnih. Ne pretiram, če zapišem, da se je nad tri tisoč pomikalo dostojno in v najlepšem redu preko čedae, bele vasi v breg do pokopališča. Na čelu sprevoda bila je vrsta za vrstjo šolarjev iz cele dekanije v prazničnej obleki in s svečico v roci, lepo krsto nosili so in poleg nje svetili vélmožje dekanijski.

Pokop vodil je g. kanonik Urbas, spremljan od 22 gg. duhovnikov in za slovó govoril nenavadno dovršeno g. dr. Štrbenec. Duhovni zamolijo — pevci zapojó: „Blagor mu, ki se spočije“, kmalu — zagrnejo drage ostanke in slednje okó pri tisočih utrne gorko solzo žalosti in ne zadnje po blazem ranjcem gospodu.

Ko bi bil prostor in čas in pa moč, napisal bi več iz življenja pokojnega; zadovoljite se le z nekimi drobtinami.

Matija Štrucelj porodil se je 12. oktobra 1824 v Belej Krajini, bil je bolj ubožnih ljudij, katerih ni nikdar pozabil in zapustil. (Gosp. c. kr. sodnik Štrucelj mu je netjak.) Mašnik postal je l. 1848. In služboval je na raznih krajih v Adlešicah, Stopičah, na Vrhniki, Rakitni, v Dolenjej Vasi, Kočevji in na zadnje v Trnovem pri Ilirskej Bistrici.

Od povsod, kjer je bival, čula se je le jedna hvála, povsod čul si za njim odkriti glas: „škoda, škoda za gosp. Matjo, no, tacega gospoda ne bode več!“ Kakor je pri g. Jugovci, ki je mnogo občeval v graščinah Blagajev in Galetov, tako je tudi pri Štrucelji mnogo uplivalo poučevanje v hiši grofov Lichtenbergov na neko lahko, uljudno, živahno občevanje v vsacem časi in z vsacim stanom.

Dasi ti je bil g. dekan gostoljuben v največjem pomenu te besede, vendar mu je bilo toliko premoženja, da je često pomagal nesebično in prav očetovsko marsikom.

Ume se ob sebi, da je bil vzgleden duhovnik v cerkvi in pri nje obredih. Ali nahajal se je vedno in pri vsakej poštenej družbi in v društvu Čitalnici: bil je povsod najljubši gost in najboljši drug! Često zbirali so se okoli njega razni sicer nasprotujoči si elementi, bil je povsod v socialnem življenji mirovalen in posredovalen faktor.

Sicer je zdatno podpiral domače liste, knjige in ustanove in se vedno udeleževal svetom in dejanjem v prid narodnim prizadevanjem pri volitvah in posvetovanjih.

Na konci omenim naj še posebne poteze iz njegovega poštenega značaja. Bilo je za časa žalostnega domačega, bratskega prepira mej nami, ko

Moja pevkinja imela je k večjemu osemnajst let. Posebna gibčnost njenega života, neko samo njej lastno kimanje z glavo, dolgi rumeni lasje, ki so lepo viseli po malo zarujavelih plečih in vratu, zlasti pa njeni pravilni nos: vse to me je očarovalo. V njenih postranskih pogledih čital sem nekaj prisiljenega, [oh kaka je sila predrazsodkov!] a njeni pravilni nos spravil me je z uma: mislil sem, da sem našel Göthejevo Mignon — to čudno stvarstvo nemške domišljije; in mej njima bilo je res mnogo podobnosti: ti hitri prehodi od največje razburjenosti k popolnej mirnosti, to skrivnostno govorjenje, ti skoki, čudne pesni . . .

Pod večer ustavil sem jo v durih, in začel z njo sledeči razgovor:

— Povej mi, krasotica, vprašal sem jo — kaj si delala danes na strehi? — Gledala sem, od kod vleče veter. — Zakaj? — Od koder prihaja veter, od tam pride tudi sreča. — Kaj, morda si s petjem klicala srečo? — Kjer pojo, tam je sreča doma. — Kaj pa, če priklješ s petjem gorje? — Kaj? kjer ne bo bolje, tam bo huje, a od hudega do dobrega ni več daleč. — Kdo te je naučil to

smo nečastno za desno in levo krhali male sile, katere trebamo krvavo za svoj napredek in narodni obstanek. Bilo je vkup več duhovnov in neduhovnov. Nekdo izmej prvih posebno strastno in brez-pogojno razvija svoj anathema nad nasprotnim organom in njegovimi sotrudniki. — Mirno vpraša vmes pokojni dekan: „pa bereš ti vestno in pridno vse to?“ „Kaj jaz, da bi še bral,“ glasi se odgovor. „No in sodiš pa vendar in obsojaš tako pozitivno — ali bere se in uči: — „ne sodite“ itd. méni ravno tako mirno dekan. Sapienti sat.

Dorán.

Iz Kamnika 12. februvarja. [Izv. dopis.]

V letošnjem, za vso državo Avstrijsko, zlasti pa za deželo Kranjsko mnogopomenljivem poletji, ko se bode vršil sijajen akt za zgodovino slovenskega národa v osrčji njegove domovine, v beli Ljubljani, šinil bode mogočen žar tega trenutka in obdal s svojim sijem tudi naš — Kamnik! Njegovo Veličanstvo samo, presvitli vladar velestatne države blagoslovil bode naša skromna tla s svojim pohodom! Hoj, stari Kamnik, ti! [mar se hočeš pomladiti in začeti igrati še velike uloge v zgodovini avstrijski, v zgodovini slovenske? Da! možno je, in lice tvoje se je pomladilo za mnogo let že in hoče se še več! Ali, boter Kamnik, daj in omladi še — srce — omladi si duha! — ondi notri je še mnogo, mnogo vélih gub; ob srci drži se ti še trda skorja klasičnega salpetra starokopitnosti tujinske, — nemčurske! Daj in operi si v kopeli prave zavesti narodne, da boš čist „na duhu in telesi“ in vreden igrati v resnici večje uloge v zgodovini Slovenije, katere zastopnik si in moraš ostati. — A da zamoreš že letos, o veličastnem trenutku, ko bo počivalo na tebi jasno oko tvojega vladarja, kateri želi, da narodi njegove države, kot biseri čili in neokaljeni krasijo krono dinastije Avstrijske, da zamoreš letos že brez utripa pogledati v obličje vladarjevo, a ne povéšati pogleda ob mogočem vprašanji: „katere si narodnosti?“ — daj, podvizaj se — v teku petih mesecev zamoreš biti popolnoma naroden, slovensk!

Ako je č. bralcev kdo že čul glas v puščavi, izve pa naj, da so ravnokar govorjene besede glasovi vpijočega v puščavi za naše ljudstvo. Kako rad bi vesel vzkliknil: naš Kamnik je naroden, je značajan in poln vzglednega življa, da je kraja po Slovenskem, ko on, treba iskati; a glas mi zapira besedo liki onemu, ki je hotel izustiti debelo laž: v našem navidez narodnem Kamniku se vedno bolj širi zanimanje za umazani list „Kmetkega prijatelja!“, katerega neko človeče deloma prodaja deloma brezplačno razpečava. Ne bodem se pečal z osobo tega kolpoterja — ker mi ne pripušča značaj — a pri priliki bodem čitatelje tega lističa mej našimi meščani dostojno osvetlil, kateri si dajo s tem le spričevalo duševno siromašnosti, ker jih tako primitivn človek tako lahko zvabi na limanice. Da tak list mej nami sploh či-

pesen? — Nikdo me je ni naučil, jaz pojem, kar mi pride na um — kdor me mora slišati, ta me bo že razumel, a komur ni treba slišati, ta me tudi razumel ne bo. — Kako ti je ime, draga moja pevkinja? — Kdor me je krstil, ta že ve. — A kdo te je krstil? — Jaz ne vem. — Aha, ti nečeš povedati ničesar o sebi! A jaz sem vendar zvedel nekaj o tebi (ona ni spremenila barve na obrazu in ni ganila z ustni, ravno tako kakor bi ne bil govor o njej). Zvedel sem, da si ti sinoči lazila po morskem bregu. — In povedal sem jej vse točno, kar sem videl po noči, misleč ostrašiti jo; nimalo ne! Zakrohotala se je na vse grlo. — Mnogo važnega ste videli, pa jako malo veste; a kar veste, ohranite zase. — A ko bi jaz na primer objavil poveljniku? — in prizadeval sem si kazati kolikor mogoče resni obraz. Na to je ona poskočila, zapela in skrila se, kakor tičica prepodena iz grma. Poslednje moje besede bile so prenačljene; a takrat nesem mislil, kake posledice utegnile bi imeti; pozneje sem se kesal, da sem jih izustil.

(Dalje prih.)

tateljev najde, je znamenje smešnost in omahljivosti, ki nas stori za vse slabo vsaki čas pridobljive. Ta slaba lastnost, gospoda, pa je široka pot do — demoralizacije, ako se nam prilika, to slabost gojiti, vsak dan ponuja. In tacih prilik v istini pri nas ne manjka. — A propós! ker sem ravno na poti seznanenja Kamnika z javnostjo — omeniti mi je še neke druge napake, ki naš kraj „v socialnem oziru“ kazi in kar je za družbo človeško zares velika lisa.

In ta je, da je velik del našega prebivalstva one vrste ljudstvo, ki me spomina na čase, ki so dali povod pokojnem Jurčiču — pisati svoje „Rokovnjače“. Ta zapuščina klasičnih rokovnjačev zastopana je tudi mej nami; to so ljudje, kateri se sramujejo dela, ki pa za plačilo vse store, kar bi se storiti ne smelo in ki so v veliko nadlogo mirnemu meščanstvu. To pa zategadelj, ker je poglavar teh „modernih rokovnjačev“ — „bogat gospod“. Le-ta „gospod“ izključen je iz vse vzgledniše družbe mej nami in je primoran, ker mu že talent njegov ne pripušča drugje živeti, sukati se v krogih gori omenjene kaste. Ker pa, kakor smo že gori omenili, ta „gospod“ ne sme v nobeno pošteno družbo več, da bi ne vzbujal obče nevolje, in se za to hoče maščevati nad njegovimi „nasprotniki“, — zabava se na način, ki v vsacem čednem človeku zbuja čut gnjusa in apatije. Svoje pristaše vzdržuje s svojim kapitalom in jih porablja za svoje nakane, katerih je priča skoro slednji dan. To pa so čini, kateri kar naravnost neso kaznjivi — kajti fabrikat izhaja iz fantazije — kaj bote dejali čestiti možje postave? — iz fantazije človeka, ki je mirnemu ljudstvu v veliko nadlego in celemu mestu v črn madež. Proizvodi omenjenega talenta pa zadevajo osobito one može, ki mu stavijo jezove v dejanji njegovem še v nekem drugem obziru, kar obravnavati moja stvar ne bode, in bi si usodil prilično jedino še izreči, da večina meščanstva našega srčno želi, da bi se zne bilo težke mōre in črnega madeža naše občine. — S tem, kar sem dozdej naslikal kot živo resnico, pa nesem hotel reči še, kar poje neka „narodna“ pesen, — marveč dokazati moram, da baš v Kamniku živi mnogo ljudij, katerim se mora priznati vsa čast glede vzglednosti; a to so le lise, proge, ki nas kazé in katerih bi se morali znebiti, ako hočemo stopiti s svojim Kamnikom kot z vzglednim slovenskim mestom na višje mesto v zgodovini svojega slovenskega naroda. —

Hieronymus.

Z Dolenjskega 12. februarja [Izv. dop.] Visoko znamo tudi mi Slovenci ceniti uzvišenost in objektivnost avstrijskega sodnika z načelom: fiat cuique justitia! — Ubogi naš narod vajejen je zatiran biti od nemškega in laškega mejaša; vajejen zatisniti jedno, večkrat obe očesi na blagor državnej celoti in nikdar nam ni na misel prišlo v uradnih zadevah mešati se mej izvrševalne zastopnike njene; če je pak danes našej potrpežljivosti struna počila, potem izjavimo, da nam je blagor trpečega naroda bolje pri srcu, nego dvomljiva sposobnost jednega samega državnega uradnika pri nekej okrajnej sodnji na Dolenjskem.

Predsednik novomeške kresije, v katerega področje spada 13 okrajnih sodnij, ima nalog jih nadzorovati ter skrbeti, da se nesposobni in duševno zastareli odstranijo in nadomestijo; nikakor pak nema g. predsednik dolžnosti čakati, da dopolni jeden ali drugi nesposobnež 25 ali 30 službenih let in ga potem še le z večjo svoto odposlati v penzijo, kajti zvenelo listje tudi preje popada iz lesovja nego po zimi.

Nahaja se sicer po Dolenjskem še nekaj konceptnih uradnikov, kateri so zamrznili na prvem klincu svoje karierske lestvice; ali da bi kdo tako — da ne rečem smešno — opravljal svoj važni posel, je neverjetno, a resnično, kajti okrožna sodnija dala je pristavu, o katerem mi je govoriti, „testimonium paupertatis“ sama s tem, da retournera g. sodniku uradne listne z odlokom: „zur berichterstattung, jedoch mit ausschluss des herrn adjunkten Th I nu, je-li treba tu komentara? Toda le sledimo g. adjunkt v pisarno h kazenski obravnavi! — Neki Pavlič toži Petriča zaradi po-

škodovanja njegove krave s tem, ker je 6 kamnov vrgel vanjo in jo ranil na mnogih krajih. — Pavlič raztelesuje dogodbo tega poškodovanja na poziv g. adjunkta na dolgo in široko, a ne upa se povedati, kam je največji kamen zbegano kravo zadel in od katere strani je kamenje letelo, tega se ne more domisliti več. Bistroumai g. adjunkt vzame torej 6 iz papirja narejenih kroglic ter jih dá Pavliču v roke govoreč: Tukaj-le so kamni, jaz sem vaša krava in vi ste Petrič, kako je metal? — — in Pavlič je moral vseh šest kroglic jedno za drugo vreči v g. adjunkta. A „kam“ jih je metal v kravo? — to je Pavlič moral pri nadaljevanji obravnave popoludne povedati, drugače bi ne bilo razsodbe.

Drugi slučaj! — Reza toži Toneta, ker jo je na več krajih, posebno pa na prsih močno poškodoval s tem, da je s podkovanim obuvalom tolkel po njej; danes imata pri g. adjunkt „dan“. — Reza je sicer v tožbi povedala per longum et latum, a vender mora posamezne epizode, kako je padla, kako je stopil nanjo in kako je tolkel — še jedenkrat ustmeno povedati; ali kako to dopovedati drugače, kakor tožba že sama znači.

In kaj se zgodi? G. adjunkt se uleže na tla in prične: Torej poslušajte! Mislite si, da sem jaz zdaj vi, in vi — ste Tone; zdaj povejte, kako vas je tlačil? Reza — dragi bralec, zdaj v tem trenutku je g. adjunkt Reza — leži po dolgem na tleh in Tone — Reza gre nanjo, da pokaže, kako jo je tlačil!!! Lep prizor, kaj ne? Zato pak tudi slišim smeh; ali to je faktum, o katerem je na lastne oči prepričal se ravno v sodnijsko sobo stopivši odvetnik ter našel pravo Rezo na pravem . . . adjunkta pa v sredi sodnijske dvorane. — Kdor ne verjame, naj gre v R, tam mu bode to prigodbo vsak paglavec potrdil.

Pa še jedno imam na zobeh! Je sicer najizvrstnejša, a zamolčal jo bodem; zadeva namreč prisego in pripravo k tej. Poznal sem jednega, sedaj zamrlega sodnika, kateri je imel navado, kadar se je prisegalo, odpreti duri in okna. Zakaj? — zato da bi precej hudič spredaj in zadaj zgrabil krivo prisegajočega. — Tudi naš g. adjunkt ima posebno navado v tej zadevi; pa, kakor sem rekel, prst na usta! Bode že prišlo na vrsto, ako bode današnje vikanje brezuspešno. —

Da tako postopanje ni opravičeno, da, ne pravno, pritrtil mi bode vsak, kateri je prebiral Manzov kazenski red; ali tudi naš kmet razume te smešne napake in nikakor neso njegove pritožbe neopravičene, če pri vsaki bagateli zamudi celi dan, med tem ko g. sodnik otrese 25 do 30 strank, a njegov pomočnik je še le pri začetku konca prve malenkosti.

V civilnih obravnava pa bodo gg. kolegi našega pristava strmeli, če jim povem, da mu pomaga pri poslednji obravnavi (abhandlung) umirovljeni c. kr. knjigovodja K. čez plaz; torej izsolani jurist rabi duševne podpore zemljiškega knjigovodje!!

To ne gre in ne sme biti; kar je zrelo, je zrelo. — G. Jeunekar brigal se je kot predsednik kresije prejšnji čas prav rad za narodne adjunkte in dr. S. vé o tem povedati, naj tudi „vrže svoje pazljivo oko“, tjã pod sv. Kum, kjer je dosti plev, a malo zrna. —

Iz Banjaluke v Bosni 13. februarja. [Izv. dop.] Na dan 3. t. m. priredila je tukajšnja rimsko-katoliška občina sijajen ples in tombolo pod pokroviteljstvom milostivih gospij baronice de Vaux in grofice Pače, čisti prihod, koji iznaša 543 gold. 90 kr., namenjen je za gradnjo nove rimsko-katoliške cerkve v Banjaluki. Da je ta zabava tako sijajno izpala, moramo se vsi občinari rimsko-katoliške cerke v prvi vrsti zahvaliti našemu velečislavemu bratu Slovencu, trgovcu gospodu Franju Komarju. Omenjeni žrtvoval je nekoliko dnij in radil neumorno na tem, da je vse tako lepo izpalo, zbog tega želimo mi vsi: vse dobro in hvala mu! V drugi vrsti ne smem pozabiti naših čestitih gospij: generalice de Vaux, grofice Pače, majorice Fudorič, kapetanice Cveticanin in Görtz, osobito pa gospe poštnega opravitelja M. Novotnega in gospe Moznay. Omenjene preskrbele so vse stvari, kar jih je bilo v lepej nakičeni dvorani. V to-

svrhu ne morem inače, ko da se njim v ime rimsko-katoliške občine lepo zahvaljujem.

Još nešto, i tega nečemo nikada zaboraviti, da se naša braća Slovenci spominajo na nas; usled priredjene zabave poslal je naš brat gospod Franjo Komar kao član cerkvenog odbora mnogo pozivnic v svojo lepo domovino kranjsko, zbog tega svaki dan dohajajo čoneski iz Vaših mest za ome-njeno gradnjo, zbog toga vskliknemo vsi na dobroto naših bratov Slovencev, da njim Bog da vse, što si sami žele.

Ivo Betunac.

Domače stvari.

— (Trgovinska in obrtnijska zbornica kranjska) je za novi deželni muzej v Ljubljani votirala 200 gld.

— (Posnemanja vredno.) Gospoda Ivan Brinšek v Trnovem in Vinko Potočin pri Zidanem Mostu kupila sta vsak po 25 sreček „Narodnega doma“. Živila!

— (Marljivi prodajalci sreček „Narodnega doma“.) Blagajniku „Narodnega doma“ pribaja vsak dan po več denarnih pošiljatev za razpečane srečke. Vse pošiljalce imenovati, bilo bi preobširno delo, zamolčati pa ne moremo onih, ki so doslej že razpečali po večje število sreček. Ti so: gg. Ivan Macák v Ljubljani, Karol Rudež v Gracarjevem Turnu, Ivan Milohnoja v Ljubljani, prof. Simon Rutar v Spljetu, notar Luka Svetec v Litiji, Anton Žlogar v Ljubljani in gospodična Fani Majerjeva v Ljubljani. — Ko bi se vsi, ki so srečke v razprodajo prevzeli, jednako potrudili kot imenovani, ni dvombe, da bi se do konca leta vse srečke razprodati mogle.

— (Prolongiranje notranjske loterije) je vsled posredovanja gosp. poslanca Obreze dovoljeno.

— (Žrebanje tržaške loterije) bode v nedeljo 18. t. m. v dvorani gledališča Politeama. Začne se ob 7. uri zvečer.

— (Odbor Čitalnice ljubljanske) odločil je v postnem časi prirediti 2 društveni besedi, in sicer: 25. februarja in 18. marca. V prvi besedi pela se bo mikavna opereta „Tičnik“, in predstavljala šalo-igra v 1 dejanji „Srečno novo leto“. Na čast spominu mnogoletnega predsednika dr. Janeza Bleiweisa viteza Trsteniškega priredi se meseca novembra t. l. svečana beseda.

— (Iz Trsta) se poroča, da društvo „Ginnastica“, ki je bilo razpuščeno zaradi irredentovskih tendenc, namerava pod novim imenom zopet stopiti v življenje in sicer bi se imenovalo „L'alabarda di San Sergio“. Kljuba temu pobožnemu imenu pa se menda ne bode našla . . . labarda, ki bi potrdila pravila, ka-li?

— (Rankov mali žepni rečnik.) Firma A. Haase v Pragi, ki se jako zanima za česko slovestvo, izdala je ravnokar Rankov mali žepni rečnik českega in nemškega jezika, na kateri opozorujemo vsacega, ki se peča s češčino. Tisk in papir je prav lep, oblika pa spomina na naš Janežičev slovar. V ostalem pa opozorujemo na današnji inserat s pristavkom, da je omenjena knjiga po svojej vsebini popolnem dovoljna v vsacem slučaju.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 15. februarja. Bureaux levice, ki imajo večino v zbornici, zavrgli so predlog Floquet-a in vzprijeli predlog Barbey-a.

London 15. februarja. Prestolni govor bode izražal vzdržavanje reda v Egiptu, samoupravo s skrbljivim ozirom na mejnarodne zaveze, upanje, da se posreči arrangement s sultanom in da bode dunavska konferenca imela dober uspeh.

Najnovije vesti.

Po telegramu iz Nizze z dne 14. t. m. pričakuje se smrt nekdanjega ruskega državnega kancelarja kneza Gorčakova.

Mesto Louisville v severnej Ameriki je, ker se je pretrgal včeraj nasip, preplavljeno.

3 osebe so utonile, 8000 ljudi je brez strehe. Kolodvor v Cincinnati je odplavljen, 50 oseb je utonilo.

Karijorna pošta za Slavonijo bila je v gozdu Brezovici onkraj Galdova oropana v noči mej 13. in 14. t. m. Postiljon in vojak-domobranec s sekirami razmesarjena ležita mrtva na cesti.

Nekdanji vodja avstrijskih Srbov dr. Sve-tozar Miletič umira. — Govori se, da je bil knez Karlos Auersperg dvakrat pozvan k cesarju in da se misli preseliti na Saksonsko.

Razne vesti.

* (Tisočletnica) prihoda Magjarov v našnjo Ogersko dela Magjarom mnogo preglavice. Odbor ad hoc in člani magijske akademije (Pauler, Salomon in Szabo) složni so v tem, da se je magjarski rod naselil pred 888 letom v dunajske planoti, in da so l. 900 osnovali si že državo. A omenjena trojica v tem ni složna, v katero leto pade tisočletnica; Pauler je za l. 900, Salomon za l. 896, Szabo pa za l. 889.

* (Honvedski polkovnik Adolf Asboth) umrl je dne 80 let star in pokopau bil v Lugosi. Udeležil se je ustaje 1848 l. in bil mej svojimi prijatelji poznat kot molčljiv, hladnokrvn in sarkastičen človek. Asboth bil je mej tistimi, ki so zakopali ogrsko krono. Ko je bil punt potlačen, deli so ga v zapor in pričela se je proti njemu preiskava zaradi krone. Pri nekem zaslišanji reče mu auditor: „Mi znamo, kje je krona zakopana, ali iz ozirnosti proti vam, vas opozarjam, da poveste, ker bode to za vas služilo olajševalno. Sicer vam pa jamčim, da dobite v tem slučaju 150.000.“ Na to odgovori Asboth: „Prvič vam moram povedati, da je razpisanih 200.000 gld. za tistega, ki najde krono; kje je še ostalih 50.000 gld.? Drugič pa, ako dobro znate, kje je krona, zakaj me prašate? Jaz ne povem niti besede, ohranite tedaj cesarju ta denar.“ Ker ni ničesa hotel povedati, obsodili so ga v ječo in sedel je s svojima bratoma v kazematah v Aradu odmerjeni mu čas.

* (Iz Amerike) poslala nam je prijazna roka jeden izvod v Milwaukee izhajajočega lista „Der Herold“. Ta izvod je posebna izdaja o priliki velikanskega požara pod imenom „Newhall House“ znanega hotela in priobčuje razen načrta in slike pogorelega poslopja pred in po požaru, razne in nekatere zares grozovite, požaru „Ringtheatra“ slične podrobnosti, imena vseh ponesrečenih, rešenih, glasove raznih časnikov o tej nesreči itd. Oblika tega časnika je pa tolika, da mora vsacega Slovenca prešiniti posebna pohlevnost, ako „Herolda“ primerja z našimi časopisi.

* (Kako se spleča sadjereja in sošivje.) Najboljši dokaz, kako se donesek zemlje vsled sadjereje in sošivja pomnoži, je okolica mesta Znojma. Na tamošnjem polji prideluje se zlasti spinača, salata, peteršilj, korenje, repa in drugo sošivje in se daje oralo (0-57 hektar) za 60—80 gld. na leto v najem. Posebno važno je pridelovanje kumar; trgovina s kumarami in ulaganje tega sadeža je poseben predmet trgovine in več firm peča se s tem. Leta 1881. se je samo na železnični postaji v Znojmu odposlalo več nego 25.000 centov kumar, ne glede na to, da se je mnogo odposlalo po državni železnici in na kolih. Razen tega pa se je povzdignila posebno sadjereja, oziroma trgovina s sadjem, osobito se pozne črešnje v velikej množini pošiljajo v Berlin, Hamburg in v Rusijo. Jedno črešnjevo drevo donaša na leto 25—30 gld. Jako dober pridelek je leča, ki se v velikih tovorih odpeljava v Francosko, Angleško in celo v Ameriko, kjer služi kot provijant za ladje.

* (Eksport Avstrije v Ameriko.) Po razkazu ameriškega konzulata v Budimpešti se je iz Avstro-Ogerske v letu 1882. izvozilo blaga za 8.703.126 dolarjev v Ameriko. Pri tej svoti je udeležena: Budimpešta 5s 33.996, Praga z 2.423.890, Dunaj s 3.616.389, Trst z 2.133.818 dolarji. Iz Budimpešte izvažalo se je: posušeno ovočje, leča, mineralne vode, vino, pivo in likéri. Iz Trsta osobito suho sadje (1.315.069 dolarjev). Iz Prage steklenina (1.672.928 dolarjev). Z Dunaja gumble (1.059.109 dolarjev).

* (Avstralsko meso v Evropi.) Kakor polletno poročilo družbe za izvažanje zmrznenega mesa iz Avstralije v Evropo (Australian Frozen Meat Export Company Limited) objavlja, je ta družba v šestih mesecih do konca decembra 1882 odposlala 21.641 ovac v Evropo, pri čemer je imela 3080 funtov šterlingov izgube, to pa posebno zaradi tega, ker je cena ovac izredno poskočila zaradi ne-

navadne suše v preteklem letu. Avstralsko ovčje meso (zmrzneno) stane v Londonu 6¼ pence za angleški funt. Letos bode se uvažalo, ker razmere obetajo biti ugodnejše, še veliko več ovčjega mesa v Evropo.

Javna zahvala.

Podpisani izreka svojo najsrčnejo zahvalo blagorodnemu i veleštovanemu rodoljubu gosp. Fran Kalistru, veletrgovcu v Trstu, za po predsedniku darovanih 50 gld. V Trstu, dne 12. februarja 1883.

Odbor „Tržaškega Sokola“.

Meteorologično poročilo.

A. V Ljubljani:

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
12. febr.	7. zjutraj	742-72 mm.	+ 0-8°C	sl. gor. brezv.	obl.	0-00 mm.
	2. pop.	742-92 mm.	+ 3-6°C	sl. bur.	obl.	dežja.
	9. zvečer	741-67 mm.	+ 2-4°C	sl. bur.	obl.	dežja.
13. febr.	7. zjutraj	739-87 mm.	+ 1-6°C	sl. bur.	obl.	0-00 mm.
	2. pop.	740-18 mm.	+ 3-8°C	sl. bur.	obl.	dežja.
	9. zvečer	741-08 mm.	+ 2-6°C	sl. bur.	obl.	dežja.
14. febr.	7. zjutraj	742-12 mm.	+ 2-6°C	sl. jvz.	obl.	0-00 mm.
	2. pop.	742-74 mm.	+ 4-4°C	sl. jvz.	obl.	dežja.
	9. zvečer	744-70 mm.	+ 3-6°C	sl. jvz.	obl.	dežja.

B. V Avstriji sploh:

Zračni pritisk je ostal skoro nespremenjen, le razloček mej maksimumom in minimumom je postal za spoznanje večji. Temperatura se je nekoliko vzdignila in bila skoro povsod nadnormalna; razločki mej maksimumom in minimumom so ostali nespremenjeni. Vetrovi so postali za spoznanje močnejši in so se zasukali proti severu. Nebo je bilo kljub visokemu stanju barometrovu še vedno povsod večinoma oblačno; vreme sicer ne deževno, vendar še ne stanovitno.

Dunajska borza

dne 15. februarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld.	15 kr.
Srebrna renta	78	40
Zlata renta	96	70
5% marcna renta	92	95
Akcije narodne banke	827	—
Kreditne akcije	291	40
London	119	75
Srebro	—	—
Napol.	9	49½
C. kr. cekini	5	62
Nemške marke	58	45
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	118
Državne srečke iz l. 1864	100	171
4% avstr. zlata renta, davka prosta	96	60
Ogrska zlata renta 6%	118	50
„ „ 4%	87	25
„ papirna renta 5%	85	95
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	115
Zemlj. obšč. avstr. 4½% zlati zast. listi	116	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98	80
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104	75
Kreditne srečke	100 gld.	170
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	117
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	220	75

Schiller-jeva dela

v 6 broširanih vezkih samo 1 gld. 80 kr.

(89—2)

J. Giottini v Ljubljani.

Na prodaj

je vedno davkov prosta, lepa hiša blizu železnične postaje, v kateri se sedaj dobro krčmarji, branjarji in tabak prodaje. Natančneje pri E. Ussarji v Kočah, poštna in železnična postaja Prestranek na Kranjskem. (87—2)

Pri **Stonu**: Nobile de Galateo iz Ljubljane. Bard z Dunaja. — Pletersnik iz Kranjske Gore. — Dolnar iz Velike Doline. — Goldstern iz Kanize. — Grassnick iz Karlovih Toplic. — Verrl iz Joakimskega Dola. Pri **Malič**: Braun z Dunaja. — Nudert iz Grada. — Streusser z Dunaja. — Ojancin iz Bištrce. — Kohn iz Berlina.

Tufci:
14. februarja.

Naravno, zlatorumeno, najuspešnejše

ribje olje.

Samo ob sebi in naravno iz ribjih jeter tekoče zlatorumeno ribje olje je najuspešnejši lek, kakor to mnogostransko potrjuje izkušnja najspretnejših zdravnikov in dobri glas tega leka širi se dan na dan po sijajnih uspehih, ki so se z njim dognali.

Izredno dobro deluje pri: škrofeljnih, jetiki, spuščajih, bezgavkah itd. Jedna mala steklenica 60 kr.; dvojno tolika le 1 gld.

To ribje olje prodaja in razpošilja

(36—5)

lekarna Jul. pl. Trnkoczy-ja „pri samorogu“, v Ljubljani, Mestni trg št. 4.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.

15 leten deček,

ki je l. gimnazijalni razred dobro dovršil, ponuja se kot učencec v kako štacuno. Ponudbe pod šifro J. S. II pri upravnistvu „Slovenskega Naroda“.

(94—1)

Št. 28.

(64—3)

Oklic

prostovoljne zemljiščne dražbe.

C. kr. okrajno sodišče v Trziči naznanjuje: Na prošnjo dedičev gospe Franciške Pollak iz Trziča dovoli se prostovoljna dražba sledečih zemljišč:

1. Uložna št. 191 katastralne občine trziške v cenitveni vrednosti 2800 gld.; 2. uložna št. 253 katastralne občine trziške v cenitveni vrednosti 6000 gld.; 3. uložna št. 192 katastralne občine trziške, razen k temu zemljišču spadajoče takozvane „Pfundlederwerkstätte“ in poslopja za čreslo, v cenitveni vrednosti 6010 gld.; uložna št. 348 katastralne občine trziške v cenitveni vrednosti 300 gld.; 5. zemljišče urb. št. 21, uložna št. 510 ad Gilt Werneg v Trziči, takozvano „zemljišče na petelinah“, v vrednosti 4032 gld.; 6. zemljišče urb. št. 294 v Trziči, uložna št. 1240, takozvano „Špičekovo zemljišče“, v vrednosti 3449 gld.; — in določuje se za to prostovoljno dražbo dan na

26. februarja 1883

in če treba na 27. dan istega meseca

vsakokrat dopoldne od 9.—12. ure in popoldne od 2.—6. ure na mestu zemljišč.

Dražbeni pogoji, vsled katerih je posebno vsak ponudnik dolžan pred ponudbo položiti 10% varščine v roke dražbenega komisarja; da se zemljišča, če treba, tudi pod cenilno vrednostjo prodajo, kakor tudi, da si prosilci za potrjenje dovršene dražbe 14 dnij odloga pridržé, leže na ogled pri tukajšnji sodnji. Kup se bode izročil dedičem Franciške Pollak. Uknjiženi upniki obdržé svoje zastavne pravice.

C. kr. okrajno sodišče v Trziči,

v dan 20. januarja 1883.

Umetne

(574—48)

zobe in zobovja

postavlja po najnovšem ameriškem zistemu v zlatu, vulkanitu ali celulojdu brez bolečin.

Plombira z zlatom itd.

Zobne operacije izvršuje popolnem brez bolečin

zobni zdravnik A. Paichel,

poleg Hradeckega mostu, v I. nadstropji.

Ravnokar je izšel in se dobiva v vsakem knjigotržtvu

Mali žepni rečnik

českega in nemškega jezika

po Jungmannu, Šumavsky-jl, Wenigu in drugih

uredil

Josip Rank,

II. pomnožena in popravljena izdaja.

I. del: Česko-nemški.

II. del: Nemško-česki.

Cena broširanemu 1 gld. 50 kr., vezanemu 2 gld.

Založil A. Haase v Pragi.